

afgift till kronan, under fred, motsvarande skyldigheten att utrusta krigsfartyg.

SKEPPSVRAK, n. 5. Vrak af ett förolyckadt skepp.

SKEPPUND, n. 5. (t. *Schiffpfund*) Vigt = 20 lispund viktualievtigt, 26 lispund bergsvigt.

SKEPTIKER, se *Sceptiker*.

SKERF, se *Skärf*.

SKICK, n. 5. 1) Tillstånd. *Godt, dåligt s. Sätta något i dess förra s. Komma till sitt förra s.* — *Syn.* Se *Tillstånd*. — 2) Ordentligt, vederbörligt, behörigt, riktigt tillstånd, såsom det bör vara; form, fason. *Åter sätta något i s. Förlora sitt s. Sätta s. på, gifva form och fason; (fig.) hyfsa.* — 3) Sätt att skicka sig; äfv. skickligt uppförande. *Hafva godt s. Han har intet s. S. och vett. Med ordning och s., ordentligt och skickligt. Är det s. och skäl? är det skickligt och förnuftigt? — 4) Bruk, sed. Efter landets s. Det är så verdens s.*

SKICKA, v. a. 1. 1) Se *Sända*. *S. ett bref, ett bud till någon. S. af, bort, efter, fram, i'n, m. fl., se Afskicka, &c. S. ett bref på posten, att afgå med posten. S. på en något, utan att derom förut underrätta, skicka till en något, som man är lika nöjd om, eller hvaraf man bara har besvär, tunga. (Fig. fam.) S. någon till andra världen, döda någon. — Anm. Skicka brukas mer i dagligt tal, än Sända. — 2) Förfoga, besluta. *Försynen har annorlunda s-t. — S. sig, v. r. 1) Uppföra sig, bete sig. Han s-r sig rätt väl. — 2) Uppföra sig skickligt. Veta allt s. sig. Lära allt s. sig. — 3) Rätta sig, foga sig. S. sig efter tiden, efter omständigheterna. S. sig efter ens besallning. S. sig efter Guds vilja. — 4) (mest impersonelt) Passa, passa sig. Ett sådant uppförande s-r sig ej. Det s-r sig ej, att bära sig så åt. Om det så s-r sig, skall jag komma. S. sig väl tillsammans, passa väl ihop. — Skickande, n. 4.**

SKICKELIG, m. fl., se *Skicklig, &c.*

SKICKELSE, f. 5. Förfogande (af Gud, Försynen, ödet), lefnadsöde. *Det var en Guds, en Försynens s. En ödets s. Man bör veta att finna sig i alla lifvets s-r. En hård s.*

SKICKLIG, a. 2. 1) Som äger god färdighet, öfning, kunskap, insigt i något; duglig. *En s. lärare. Det är en s. man. S. i sitt yrke. S. i musik. S. till predikant, till affärer. Han är s. till allt. — Syn. Färdig, Bevandrad, Hemmastadd, Behändig, Dugtig. — 2) Som vet att skicka sig hyfsadt och anständigt. *En s. yngling. En s. ung man. — Syn. Se Anständig. — 3) Som har naturlig fallenhet för något. S. till studier. — 4) Passande, lämplig, tjenlig. Är det s-t och anständigt att så bete sig? När det blir s-t väglag.**

SKICKLIGEN, adv. 1) Se *Skickligt*. — 2) Någorlunda, temligen. *S. stor, bra.*

SKICKLIGHET, f. 5. Färdighet, duglighet. — 2) Skickligt, hyfsadt sätt. — *Syn. Se Anständighet. — 3) Fallenhet. S. till studier. — 4) Lämplighet.*

SKICKLIGT, adv. På ett skickligt sätt. Jfr *Skicklig, 1, 2 o. 4. S. arbetad, gjord. Uppföra sig s. och anständigt.*

SKICKNING, f. 2. Handlingen, då någon eller något skickas.

SKID, n. 5. ell. **SKIDA**, f. 1. 1) Lång, tunn, lätt och glatt träskifva, som bindes under foten, och hvarpå man vintertiden med en kapp skjuter sig fram på isen eller öfver snöbetäckt mark.

Gå, löpa på s-or. — 2) Betydde fordom äfven gärdslä (hvaraf: Skidgård).

SKIDA, f. 1. (bot.) 1) Ett tvåvalvigt, oftast tvårummigt frögömmе, som har fröen fästade i tvenne motsatta rader längs efter sidorna af det skiljeväggslika fröfästet. Bildar sammansättningen *Ärtskida. — 2) Se Slida. Sticka svärdet i s-n. — Skidlöpande, n. 4. o. Skidlöpning, f. 2.*

SKIDFRUKT, m. 5. Sådan slags frukt, som utgöres af en skida.

SKIDGÅRD, m. 2. Fordna benämningen på Gärdesgård eller Staket.

SKIDLÖPARE, m. 5. En, som löper på skidor. **SKIDVÄXT**, f. 5. Växt, hvars frukt utgöres af skidor.

SKIDÄRTER, f. 5. pl. Ärter i sina skidor (ej urspritade).

SKIFFER, m. sing. Hvarje af blad (skifvor) eller ogenomskinnliga lager af stenartad massa bestående mineral. Se f. ö. *Kalk-, Ler-, Alunskiffer. — Ss. S-art, -artad, -berg, -brott, -färgad, -lager, -sten.* [Skifer.]

SKIFFERBLÅ, a. 2. neutr. — *blått.* Dunkelt gråblå.

SKIFFERGIPS, m. 5. Skiffrig gips.

SKIFFERGRIFTEL, m. 2. pl. — *grifflar.* Griffel af lerskiffer att skrifuva med på räknetaflor.

SKIFFERGRÅ, a. 2. neutr. — *grått.* Säges om den skiftning af grått, som liknar skiffers gråa färg,

SKIFFERGÅNG, m. 2. (gruf.) Gång, som innehåller skiffer.

SKIFFERHVITT, n. sing. Ett slags hvit färg af kalcinerad zink eller tenn.

SKIFFERHÄLL, f. 2. Stenhäll af lerskiffer till golfläggning.

SKIFFERKOL, n. 5. Ett slags grå- eller brunsvarta, skiffriga stenkol.

SKIFFERLERA, f. sing. Ett slags lera, askgrå, sotgrå, svartgrå eller gråsvart, oftast grofkornig och skiffrig.

SKIFFERSPAT, m. 5. Ett slags skiffrigt mineral.

SKIFFERSVÄRTA, f. 1. Ett slags fin, lätt, svart stoftjord, som brukas till vattenfärg.

SKIFFERTAFLA, f. 1. Räknetafla af lerskiffer.

SKIFFERTAK, n. 5. Tak, täckt med skiffer.

SKIFFERTÄCKARE, m. 5. En, som täcker tak med skiffer.

SKIFGATT, n. 5. (skepp.) Ett aflångt håll, hvaruti en blockskifva är fästad.

SKIFLAX, m. sing. Salt lax i skifvor.

SKIFLING, m. 2. Svampslägtet *Agaricus*.

SKIFRA SIG, v. r. 1. Skilja sig i skifvor, i blad. — *Skiffring, f. 2.* [Skiffrä.]

SKIFRIG, a. 2. Lagrad i skifvor eller blad liksom skiffer. [Skiffrig.]

SKIFTA, v. a. 1. (fordom *Skipta*, af *Skipa*) 1) Dela. *S. arf, byte. S. jord. — 2) Ombyta, vexla. S. färg, hy. S. vapen, strida. S. ord, se Ordvexla. — V. n. Förändra sig, vexla om. Tygel s-r, visar skiljaktiga färger, allt efter som dagen faller derpå. Det s-r i gult, visar ömsom en gul färg, spelar i gult. Gröna fjädrar, som s. i purpur, hvilkas gröna färg vexlar med purpurglans. — S. öm, se Omvexla. — S-nde, part. pres. Brukas ofta adjektivt: *S. färger. S. öden.**

SKIFTANDE, n. 4. 1) Delning. — 2) Omvexling, ombytte.